

Minusta tuntuu, että minä rakastan sinua. Ei, voiko tätä näin aloittaa? Rakastanko minä häntä? Ketä minä rakastan? Mitä rakkaus on? Haluanko minä rakastaa sellaista, joka ei voi rakastaa minua enää sitten, kun olen jo ryppyinen? Kuka minua sitten rakastaa? Kuka viettää vanhuuteni kanssani? Mutta kun minä näen hänestä unia lähes kaikkina öinä. Vain viskin sumentamina en. Siksi minä en nuku enää koskaan kunnolla, sillä viskipäissä nukkuessani näen vain hahmoja seinillä, ja selvin päin minä näen vain hänet. Hänet ostamassa minulle niitä ihania kukkakimppuja, niitä punaisia tulppaaneja ja keltaisia gerberoita – niitä, joita hän todellisuudessa ostaa varmaan vaimolleen. Mutta kun ei hänellä ole sormusta! Eivät kaikki käytä, sanoi Sofia. En halua kuunnella Sofiaa. Haluan uskoa, että hänellä ei ole vaimoa. Ehkä hänellä on joskus ollut, mutta ehkä siitä on jo niin pitkään, ettei hän enää ajattele sitä. Mutta rakastanko minä häntä? Jos en, niin miksi kaikki ne sadat näkemäni unet? Seuraavana päivänä hän tulee jälleen. Hän ei osta mitään, mutta hän hymyilee. Hypistelen jo sormieni kärjillä punaisia tulppaaneja ja valkoisia vehkan kukkia ja puren huultani niin lujaa, että sattuu. Hän lähtee ja kello ovesta kilahtaa. Käännän katseeni ja menen kastelemaan pelargoniat. Kaksi tulppaania ja yksi keltainen gerbera, mutta ei yhtäkään vehkaa. Pöydälläni pullo bourbonia ja Aalto-maljakko vierekkäin. Itse ostetut kukat eivät lämmitä kuten toisen antamat. Ei niissä ole samaa tunnetta, ei sitä lämpöä ja rakkautta. Sivelen sormillani maljakon sileää pintaa. Sen voisi joskus pestäkin. Viimeistään silloin, kun hän ostaa kukkia minulle. Minulta, minulle. Kukkia. Kunpa hän ostaisi kukkia minullekin. Kierrän viskipullosta korkin auki ja kaadan lasiin tilkan. Mustalla ohuella tussilla kirjoitan kaksipuoliseen pakettikorttiin lauseet: ”Minusta tuntuu, että minä rakastan sinua. Minusta tuntuu, että sinä et tunne samoin. Nämä tulppaanit kuolevat ilman vettä. Ota ne, vaikka et sydäntäni ottaisikaan.” Seuraavana päivänä saavun töihin puolta tuntia aikaisemmin valitakseni oikeat kukat. Niiden on oltava ne kaikkein kauneimmat ja punaisimmat. Saan kimpun valmiiksi juuri ennen avaamisaikaa. Sidon pakettikortin kimpun varteen ja lasken kukat sivummalle odottamaan. Avaan liikkeen ja menen kastelemaan pelargoniat. Mutta hän ei saavu tänään. Illalla sulkeudun itseeni ja juon kolme lasia viskiä. Yöllä tanssivat harmaat hahmot seinällä ja katossa. En saa unta ja odotan vain. Minä rakastan häntä – rakastan, vaikka joudunkin kohtaamaan vanhuuteni yksin. Vaikka en ehkä voisikaan enää juoda viskiä, voisin minä vielä silloinkin pitää tulppaaneja pöydälläni Aalto-maljakossa. Hän ei palaa seuraavanakaan päivänä. Eikä sitä seuraavana. Tulppaanikimppu liikkeen sivupöydällä nuutuu ja kuivahtaa. Kolmantena päivänä ennen sulkemisaikaa astuu Sofia sisälle ja kertoo, että hän on kuollut. On kuollut sydänkohtaukseen kotonaan vaihtaessaan vettä gerberakimpulle – gerberakimpulle, jota piti edesmenneen vaimonsa kuvan vierellä. Eikä sinänsä ihme se kuolema, Sofia päivittelee, sillä olihan hän jo liki yhdeksänkymmenen. En vastaa mitään, mutta Sofia ostaa kolme vehkaa ja hymyilee. Liikkeen suljettuani vien kuivuneen tulppaanikimpun takapihan biojättesankoon ja tunnen tiputtavani sinne myös kuihtuneen sydämeni. Illalla juon taas bourbonia ja tiedän, että kohtaan vanhuuteni yksin.